

Vær ikke tragisk! Sovende vågn op!

Den 21. maj 2023 (EIRNS) – USA's og NATO's katastrofale "Vietnam-atompolitik", som netop er blevet bekræftet på G7 "Hiroshima"-topmødet i form af den stedfortræderkrig i Ukraine, der ikke kan vindes, må ende med ikke blot et nederlag, men, hvis den fortsættes, med en systemisk opløsning på kort sigt af selve anglofæren – uanset det tilsyneladende resultat på slagmarken. Som Helga Zepp-LaRouche hævder i sin "Hasteappel fra borgere og institutioner fra hele verden til den (kommende) præsident for USA!": "I dag står vi over for en strategisk situation, der er langt farligere end den, der udspillede sig på højdepunktet af Cuba-krisen. Offensive NATO-våbensystemer er meget tættere på Ruslands grænse, end Cuba er på USA's. NATO-våbenes ødelæggelseskraft er endnu mere omfattende, varslingstiden forud for deres affyring er kortere, og tilliden mellem lederne af de store atommagter er stort set ikke-eksisterende sammenlignet med den tillid, der var mellem Kennedy og Khrusjtjov."

Vi må vågne op og bør ved hjælp af principperne i klassisk dramatik konfrontere USA's og de transatlantiske borgeres manglende evne til i mange tilfælde overhovedet at bemærke den accelererende udvikling af den historiske tragedie, som de i disse dage er deltagere i – "tåbernes skib", som de i øjeblikket er passagerer på.

Med spøgset om en atomkrig, der nu svæver over den globale horisont, er de uafsluttede anliggender fra 1963-1983-æraen i USA's udenrigspolitik over for det nuværende Rusland, Kina og det "Globale Flertal" af verdens nationer, især hvad angår spørgsmål om krig og fred, nu kommet i centrum. De afbrudte politiske handlinger for at forhindre en atomkrig, som to præsidenter – John F. Kennedy og Ronald Reagan, hvoraf den ene blev myrdet og den anden var tæt på at blive myrdet – foretog

for at foreslå en "højere fred" over for det dengang eksisterende Sovjetunionen, afslører den strategiske tankegang, som bør præge vores tilgang for at undgå krig i dag, og uden hvilken den menneskelige race ikke har nogen chance for at overleve.

Kennedys hensigt blev udtrykt i hans "fredstale" på American University den 10. juni 1963:

"Total krig giver ingen mening i en tid, hvor stormagter kan opretholde store og relativt usårbare atomvåben og nægter at overgive sig uden at gøre brug af disse styrker. Det giver ingen mening i en tid, hvor et enkelt atomvåben indeholder næsten ti gange den eksplosive kraft, som alle de allieredes luftvåben anvendte under Anden Verdenskrig. Det giver ingen mening i en tid, hvor de dødbringende giftstoffer, der opstår ved en atomudveksling, vil blive transporteret af vind, vand, jord og frø til de fjerneste afkroge af kloden og til endnu ufødte generationer."

De følelser, som han gav udtryk for den dag, er så forskellige fra denne nations nuværende udenrigspolitik, at de meget vel kunne blive betegnet som "forræderi" i dagens reaktionære politiske atmosfære. Det var de langt fra. De var en ændring af Den kolde Krigs aksiomer, som efterretningsfraktionerne repræsenteret af Allen Dulles og Bertrand Russell ikke ville acceptere.

Otte måneder efter det atomare noget nær Ragnarok i den cubanske missilkriser i oktober 1962, foreslog JFK, at nationen skulle "vende om" i forhold til hans og USA's ærkefjende, Sovjetunionen. Han skulle understrege, at de to mest magtfulde nationer i verden netop på grund af deres magt også var de mest sårbare over for fuldstændig udslettelse. Det betød, at de to magter hurtigt måtte ændre verden i en fornuftig retning. "For i sidste ende er vores mest grundlæggende fælles forbindelse, at vi alle bor på denne lille planet. Vi indånder alle den samme luft. Vi værner alle om vores børns fremtid. Og

vi er alle dødelige.”

I dag som i 1963 kræver menneskehedens overlevelse en højere konfliktløsningsmetode end total krig eller “små krige”, der kan blive til total krig i løbet af få timer eller endog minutter, for at overleve. Siden JFK’s tid, for ti præsidenter siden, har ingen amerikansk leder, med undtagelse af den “ikke-valgte præsident” Martin Luther King i hans “ikke-vold eller ikke-eksistens”-tale i Riverside Church mod krigen i Vietnam, haft held til at udfordre amerikanerne til at “gå fredens smalle vej” på samme måde – med en enkelt undtagelse. Den 23. marts 1983 afsluttede præsident Ronald Reagan en tv-transmitteret tale på nationalt plan med denne formulering:

“Lad mig dele en fremtidsvision med jer, som giver håb. Det drejer sig om, at vi går i gang med et program for at imødegå den frygtindgydende sovjetiske missiltrussel med foranstaltninger, der er defensive. Lad os vende os mod de teknologiske styrker, der har skabt vores store industrielle basis og givet os den livskvalitet, vi nyder i dag.

“Hvad hvis frie mennesker kunne leve i sikkerhed i visheden om, at deres sikkerhed ikke hvilede på truslen om øjeblikkelig amerikansk gengældelse for at afskrække et sovjetisk angreb, at vi kunne opfange og ødelægge strategiske ballistiske missiler, før de nåede vores egen eller vores allieredes område?

“Jeg ved, at dette er en formidabel, teknisk opgave, som måske ikke vil blive løst før slutningen af århundredet. Alligevel har den nuværende teknologi nået et sofistikeret niveau, hvor det er rimeligt for os at begynde denne indsats. Det vil tage år, sandsynligvis årtier af bestræbelser på mange fronter. Der vil være fiaskoer og tilbageslag, ligesom der også vil være succeser og gennembrud. Og mens vi fortsætter, må vi konstant bevare den atomare afskrækkelse og opretholde en robust kapacitet til fleksible reaktioner. Men er det ikke alle de nødvendige investeringer værd at befri verden for truslen om

atomkrig? Vi ved, at dét er det.”

Politikken om defensive våben, en politik, som, hvis den var blevet gennemført, ville have forhindret, at den nuværende situation, som placerer verden på randen af et atomart ragnarok, overhovedet ville opstå, stammer fra økonomen og statsmanden Lyndon H. LaRouche. Den amerikanske befolkning er indtil i dag generelt aldrig blevet oplyst om dette; det er undertrykt viden. Denne ”højere fredspolitik” var årsagen til forfølgelsen og fængslingen af LaRouche og hans medarbejdere, og den udgør den store hemmelighed i de sidste fire årtiers strategiske atomare politik og i den nuværende historie. Det er ikke moderne og anses heller ikke for acceptabelt at diskutere forholdet mellem JFK’s udenrigspolitiske ”aksiomatiske skifte” i 1963 og Ronald Reagans ”aksiomatisk banebrydende” forslag til Sovjetunionen i 1983. Det ”kortsletter kredsløbet” i den moderne historiske mytedannelse, men det er ikke desto mindre sandt: LaRouche foreslog det, og Reagan vedtog det.

Det er også sandt, at medmindre og indtil sandhederne i nutidens historie bliver afsløret, fra de fire amerikanske mord på John og Robert Kennedy, pastor Martin Luther King og Malcolm X i 1963-68 (og andre mord udført af det ”Internationale Attentatbureau” i Tyskland, Italien, osv. i 1960’erne og 1970’erne), til den sande historie fra 1983 om det Strategiske Forsvarsinitiativ og den efterfølgende forfølgelse og indespærring af Lyndon LaRouche af det amerikanske justitsministerium (som var forbilledet for de handlinger, der nu udføres mod tidligere amerikanske præsidenter og private borgere), vil faren for atomkrig, hvad enten den er ønsket eller ikke ønsket, fortsætte med at stige for hver dag der går. Det er muligt ikke at være tragisk og ikke at gentage historiens erfaringer. Som Robert Kennedys yndlingsdigter, Aischylos, sagde ”Den der lærer må lide. Og selv i vores søvn falder smerten, som ikke kan glemme, dråbe for dråbe på hjertet, indtil vi i vores egen fortvivlelse, mod

vores vilje, får visdom gennem Guds store nåde.”

Når fornuften sover, skabes tragedien. Sovende, vågn op!